

побачити легальне становище земельних відносин певного господарства. Якщо правочин здійснюється після затвердження проекту землеустрою і передбачає його переробку, то доцільно його реєструвати лише після виправлення даного проекту землеустрою.

Отже, відносини щодо формування земельних ділянок залишаються одними з найбільш проблемних з точки зору їхньої реалізації. Значними є часові та грошові витрати при здійсненні землевпорядних дій. Це, в свою чергу, ускладнює набуття і реалізацію законних прав на землю, створює суттєві труднощі під час захисту прав на землю. Одним з результатів перетворень у галузі землеустрою є те, що виконавчі органи державної влади звільняються від проведення деяких землевпорядних дій, що належать до функцій органів публічної влади, передаючи їх проведення приватним особам і організаціям. Чинне законодавство передбачає можливість проведення землевпорядних дій будь-якими особами. У такому разі землеустрій перестає бути тільки однією з функцій управління у сфері використання і охорони землі, а стає видом комерційної діяльності.

1. *Кавелин С.П.* Межевание и землеустройство. Теоретическое и практическое руководство: С чертежами и образцами делопроизводства. – М.: Изд. юрид. кн. магазина «Правоведение» И. К. Голубева, 1914. – С. 94-97. 2. *Мартынов Б.С.* Понятие землеустройства по положению 29 мая 1911 года // Журнал Министерства юстиции. – 1915. – № 9. – Ноябрь. – С. 80-81. 3. *Сахаров П.Д.* Землеустроительный процесс в СССР: Монография. – М.: Юрид. лит., 1968. – С. 73. 4. *Аксененок Г.А.* Право государственной собственности на землю в СССР: Монография. – М.: Госюриздат, 1950. – С. 242. 5. *Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 року // ВВР України. – 2002. – №3-4. – Ст. 27.* 6. *Лісова Т.В.* Правове регулювання землеустрою: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.06; Нац. юрид. акад. України ім. Я. Мудрого. — Х., 2005. – С. 15. 7. *Носік В.В.* Землеустрій // Земельний кодекс України: Науково-практичний коментар / За заг. ред. В.І. Семчика. – К.: Ін Юре, 2007. – С. 700. 8. *Іванова Т.Г.* Проблемы правового регулирования землеустройства: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.06; Институт законодательства и сравнительного правоведения при Правительстве Российской Федерации. – М., 2007. – С. 8. 9. *Про землеустрій: Закон України від 22 травня 2003 року // ВВР України. – 2003. – № 36. – Ст. 282.* 10. *Боголюбов С.А., Жариков Ю.Г., Галиновская Е.А.* Концепция развития земельного законодательства России // Черные дыры в Российском законодательстве. – 2002. – № 3. – С. 39.

УДК-349.6 + 630

Г. А. ГАРВАРТ

ДОМІНАНТИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ЛІСОВИМ ФОНДОМ УКРАЇНИ

Досліджено економічні, соціальні, політичні, екологічні, культурно-просвітницькі чинники, що впливають на формування та закріплення норм адміністративного права у сфері державного управління лісовим фондом України. Доведено наявність процесу екологізації управління лісовим фондом.

© ГАРВАРТ Ганна Андріївна – здобувач кафедри адміністративного та фінансового права Національного університету біоресурсів і природокористування України

Ключові слова: лісовий фонд, нормативно-правовий акт, адміністративне право, державне управління лісовим фондом.

Гарварт А. А. Доминанты государственного управления лесным фондом Украины

Исследованы экономические, социальные, политические, культурно-просветительские факторы, которые оказывают влияние на формирование и закрепление норм административного права в сфере государственного управления лесным фондом Украины. Доказано наличие процесса экологизации управления лесным фондом.

Ключевые слова: лесной фонд, нормативно-правовой акт, административное право, государственное управление лесным фондом.

Garvart Anna A. Dominants of the forest fund state management in Ukraine

This article examines economical, social, political, ecological, cultural factors, effecting the formation and fixation of administrative law in the sphere of forest fund state management, proves the existence of ecologization process of forest fund management.

Key words: forest fund, normative-legal act, administrative law, state management of forest fund.

Нині система державного управління лісовим фондом України не спроможна забезпечити охорону та збереження лісів, а також їх раціональне використання. Вирішити зазначену проблему можна за допомогою тих можливостей, які дає наука адміністративного права. Наслідками низькоефективного впливу держави на лісову галузь є велика кількість лісопорушень, зниження стійкості лісів до антропогенного навантаження, погіршення їх породного складу, масові лісові пожежі тощо.

З огляду на зазначене, реформування сучасної системи управління лісовим фондом України потребує докладного вивчення комплексу чинників, що визначають вектор її подальшого розвитку. Такий підхід передбачає дослідження їх змісту та ступеню впливу на систему управління лісовим фондом.

Аналіз наукових публікацій засвідчив відсутність спеціальних досліджень, які були б цілком присвячені питанням управління державним лісовим фондом України. Фрагментарно зазначене питання розглядалось у працях таких учених, як: В.В. Акулов-Муратов, М.Б. Бизова, П.Г. Вакулук, Л.І. Дембо, Б.Г. Іваницький, В.В. Костицький, В.В. Лавров, О.І. Логвиненко, В.І. Лозо, В.Л. Мунтян, В.П. Печуляк, В.П. Ткач, М.Ю. Шаповал, О.І. Фурдичко, С.М. Шершун.

На відміну від нинішньої України, в Російській Федерації питанням управління лісовим фондом приділяється значно більше уваги та присвячено велику кількість праць. Це комплексно дослідження О.П. Петрова, М.Д. Гіряєва, О.А. Крайнєва, О.Ю. Пуряєвої, В.К. Биковського, Д.М. Конокотіна, Ю.І. Щуплецової. Та попри безумовну значущість проведених досліджень, їх застосування у сфері управління українським лісівництвом є досить обмеженим з огляду на суттєві відмінності у законодавстві та у складі лісового фонду обох держав. Зазначена обставина свідчить про необхідність систематизації наявних матеріалів та виконання на їх основі подальших наукових розробок.

Так, лісовий фонд є природним об'єктом з багатогільовим призначенням, який здатний задовольнити різноманітні суспільні потреби. При цьому слід враховувати, що Україна є малолісною країною, позаяк площа, яку займають ліси, становить лише 15,9 %, або 10,7 млн га, тоді як середня в Європі – 33,4%¹. Водночас українські ліси вирізняються високою продуктивністю, про що свідчить

приріст деревини у держлісфонді, який складає 3, 22 куб. м/га та у 2, 4 рази перевищує середній російський – 1, 32 куб. м/га².

Пошук ефективної моделі системи управління державним лісовим фондом потребує чотири групи чинників: економічні, соціальні, політичні, екологічні й культурно-просвітницькі.

Економічні чинники. Досліджуючи цю групу чинників, слід враховувати такі особливості українського лісового фонду: 1) основна маса експлуатаційних лісів зосереджена у Карпатському регіоні; 2) інфраструктура, що збереглась від радянських часів, складається з розташування більшості деревообробних підприємств у центральній частині країни, яка є недостатньо залісненою; 3) загальний стан державного лісового фонду є незадовільним, насамперед через те, що обсяг вирубувань значно перевищує потенційні можливості лісів.

Економічні чинники спричинили вплив на такі напрями правотворчості, як: 1) організація експлуатації та проведення лісозаготівельних робіт; 2) поділ лісів на групи з урахуванням їх економічної цінності; 3) охорона лісів, регламентація роботи структур лісоохорони; 4) необхідність дотримання міжнародних вимог щодо сертифікації лісової деревини. До першої групи належать Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Правил рубок головного користування в гірських лісах Карпат», «Про затвердження Положення про державну лісову охорону», «Про затвердження такс на деревину лісових порід, що відпускається на пні, та живицю», Наказ Держкомлісгоспу «Про затвердження Правил рубок головного користування».

Новим напрямом у використанні лісового фонду, що набуває важливого економічного значення, є туризм. Практична реалізація цього виду діяльності вимагає від управлінських структур врахування питань охорони лісів та інтересів місцевих громад. Розвиток туризму традиційно вважається одним із шляхів подолання бідності населення, що проживає у віддаленні від великих міст та промислових центрів. Зазначений напрям економічного використання лісів знайшов своє закріплення у ст. 74 Лісового кодексу (далі – ЛК) України 2006 р., яка регламентує використання лісів для туристських цілей з урахуванням схем районного планування, програм розвитку лісового господарства Автономної Республіки Крим та областей держави.

Завданням органів державного управління лісовим фондом є запровадження адміністративних заходів, які дозволять максимально зменшити вплив негативних наслідків експлуатаційних лісів.

Соціальні чинники. Ця група має для України велике значення, позаяк з нею пов'язане фінансове благополуччя та можливість отримання роботи великій кількості громадян України. Так, у радянські часи, за даними С.А. Генсірука, в лісовій та деревообробній галузях УРСР було зайнято понад 100 тис. осіб, а у системі лісгоспів, охорони та експлуатації – 70 тис. громадян. У нинішніх умовах завданням управління лісовим фондом з позиції вирішення соціальних питань є організація планування використання лісів, розширення кількості підприємств та робочих місць у лісовій галузі. Ефективне втручання управлінських структур має вирішити такі проблеми: 1) створення інфраструктури лісозаготівельних та переробних підприємств; 2) працевлаштування місцевого населення; 3) підтримання народних промислів з метою збільшення доходів населення; 4) зменшення міграції населення з лісових районів; 5) організація місць відпочинку, оздоровлення, рекреації. Реалізація цих функцій спрямована на покращення умов життя

населення, особливо лісових районів. Практичне вирішення зазначених питань потребує від системи державного управління лісовим фондом ефективності контролю у галузі лісокористування, дотримання правил експлуатації лісів, а також збереження лісових ландшафтів. Попри невисоку лісистість України, країна має потенційні можливості для розширення лісопереробних підприємств. Це – запровадження заборон на вивезення з країни необробленої деревини, оскільки глибина її переробка є більш високим технічним рівнем і дозволить створити нові робочі місця. На сьогодні основна торгівля українськими лісоматеріалами здійснюється у край не вигідній для України формі – шляхом вивезення «кругляка», тобто необробленої деревини. Проте цей матеріал має залишатися в країні, стати сировинною базою для розвитку власної промисловості, що дозволить створити додаткові робочі місця.

Політичні чинники. Оцінюючи вплив цієї домінанти, слід враховувати історичні традиції, накопичені в період тоталітаризму. Особливістю радянської системи був виключно високий ступінь впливу політичних чинників на структуру й спрямованість діяльності системи управління лісовим фондом. Зазначена група чинників часто превалювала над економічною, соціальною та правовою складовими. Класичним прикладом є прийняття постанови ЦК ВКП(б) та РМ СРСР 1948 р., відомі як «сталінський план перетворення природи»³. Однією з причин підготовки цього законодавчого акта стало бажання радянського керівництва продемонструвати на прикладі лісівництва успіхи соціалістичного будівництва. Іншим прикладом є політична кампанія 60-х років на підтримку природоохоронної діяльності, результатом якої стало прийняття майже усіма радянськими республіками законів про охорону природи. Так, у червні 1960 р. ВР УРСР затвердила Закон «Про охорону природи Української РСР», що містив окремий розділ, присвячений охороні лісів⁴. Про декларативний характер цього закону свідчать дані С.А. Генсірука щодо його невиконання більшою частиною лісгоспів.

Аналогічно політика щодо запровадження ринкових відносин знайшла відображення у ЛК України 2006 р., ст. 12 якого регламентує перебування лісів у державній, комунальній та приватній власності. Іншою проблемою управління лісовим фондом, що знайшла вияв у законодавстві та пов'язана з впливом політичних чинників, є регламентація лісозаготівельних робіт.

Політичні фактори у вигляді протистояння інтересів різних політичних угруповань спричинили вплив на зміст ЛК України 1994 р., в якому зберігся домінуючий статус державної власності на цей природний ресурс. Аналогічно такий політичний вплив у поєднанні з політичною волею тогочасного керівництва країни дозволив прийняти нову редакцію цього документа, тобто нині чинного ЛК України 2006 р., в якому знайшло своє закріплення право приватної власності на цей природний ресурс.

До числа політичних чинників належить підписання Україною великої кількості міжнародних угод. Найвагоміше місце у реформуванні системи управління серед них посідає Рамкова конвенція про охорону та сталий розвиток Карпат⁵. Прикладом вдалої роботи з її реалізації є створення та функціонування у Львівській області Координаційної ради з виконання положень цієї Конвенції.

Екологічні чинники. Розглядаючи цю домінанту, слід враховувати досить складну спадщину в лісівництві, яку отримала Україна від колишнього СРСР. Це загальне погіршення екологічного стану українських лісів, що виявилось у масовій деградації, погіршенні їх породного складу, скороченні популяції особливо

цінних порід дерев, скороченні площ, масовому всиханні ялиників у Карпатах, соснових лісів на Поліссі, збільшенні кількості лісових пожеж. Розглядувана домінанта спричинює постійний вплив на діяльність структур, пов'язаних з управлінням державним лісовим фондом. Причина цього полягає у вразливості лісових екосистем до антропогенного навантаження, а також властивості природи відповідати на несприятливі для неї виклики небезпечними для людського суспільства явищами.

Екологічні чинники почали спричиняти настільки суттєвий вплив на всі аспекти діяльності суспільства, що представники різних наукових напрямів дійшли висновку про нагальну необхідність екологізації усіх сфер діяльності. У правовій науці такий термін запровадив знаний український науковець Ю.С. Шемшученко. У сфері знань, пов'язаних з управлінням, починаючи з 80-х років минулого століття, зазначений напрям активно розроблюється Ю.І. Стадницьким. У лісовій галузі активними розробниками концепції екологізації є К.М. Ситник, І.М. Снякевич, О.І. Фурдичко.

Підсумовуючи різні точки зору вчених пропонуємо таке визначення: *екологізація державного управління у сфері лісівництва* – це об'єктивний процес протидії глобальним екологічним загрозам у сфері охорони, захисту, відновлення, відтворення лісів з метою підтримання їх належного стану. З огляду на це, адміністративно-правові засади державного управління лісовим фондом мають включати: 1) розробку методів державно-правового впливу; 2) розробку економіко-правового інструментарію; 3) розробку моделей управління держлісфонду з урахуванням специфіки природних умов та ступеню антропогенного навантаження на ліси; 4) систему екологічного страхування; 5) зміну концептуального підходу до інституту адміністративної відповідальності залежно від ступеню екологічної шкоди, заподіяваної лісам.

Серйозну екологічну небезпеку становить нищення середньовікових лісонасаджень офіційними лісгосподарськими порубками без відповідного наукового обґрунтування, які призвели до зменшення продуктивності лісів. На додаток до цього, нищення лісів відбувається внаслідок самовільних рубок, зумовлених економічною, політичною нестабільністю, низьким рівнем життя місцевого населення лісних районів, браком коштів на купівлю деревини, корисливими мотивами, прагненням заробити на перепродажу, небажанням проходити процедуру виписки деревини у лісгоспі, доступністю лісу, який знаходиться поблизу житла, слабким контролем за охороною лісу, відсутністю покарання в більшості випадків.

Додатковим фактором, що негативно впливає на екологічний стан українських лісів, є велика кількість лісокористувачів. Ця обставина посилює складність здійснення ефективного державного контролю за діяльністю цих відомств у лісах, позаяк багато з них, використовуючи різні методи, відмовляються допускати представників лісових та екологічних служб і виконувати їх приписи.

Вищезазначене є тривожним сигналом екологічного стану держлісфонду. Причина цього полягає у необхідності збереження екологічних ланок, які також складають флора та фауна.

У правовій сфері вплив екологічних чинників на систему управління лісовим фондом спостерігається у трьох напрямках: 1) прийняття програмних документів, що визначають стратегію розвитку суспільства та слугують базою для подальшої правотворчості; 2) прийняття нормативно-правових актів, пов'язаних з охороною природи, створенням екомережі; 3) підготовка нормативно-правових актів, безпосередньо пов'язаних із лісівництвом.

До програмних документів у сфері реформування системи управління, належать: а) Державна цільова програма «Ліси України» на 2002–2015 роки; б) Концепція реформування та розвитку лісового господарства; в) Загальнодержавна програма формування національної екологічної мережі України на 2000–2015 роки (Програма екомережі 2015).

Метою цих трьох програм є досягнення збалансованого розвитку лісового господарства, а також підвищення ефективності системи управління лісівництвом.

Друга група документів включає Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища»⁶ та інші нормативно-правові акти. Відповідно до ст. 16 Закону управління охорони навколишнього природного середовища полягає у здійсненні в цій галузі функцій спостереження, екологічної експертизи, контролю, прогнозування, програмування, інформування та іншої виконавчо-розпорядчої діяльності. Цей нормативний акт визначає перелік та повноваження органів управління лісовим фондом, закріплює механізми керування процесами управління та способи реалізації управлінських рішень. Важливе місце в цій системі посідає Закон України «Про природно-заповідний фонд». Ліси складають майже 14% території природно-заповідного фонду України, тому ефективна організація управління має забезпечити його нормальний екологічний стан. У цьому Законі розділ 2 «Управління в галузі організації, охорони та використання природно-заповідного фонду» регламентує порядок управління територіями та об'єктами природно-заповідного фонду (далі – ПЗФ), а також участь у цьому процесі об'єднань громадян⁷. Певні труднощі в управлінні такими територіями утворює те, що на практиці у багатьох лісових господарствах лісовий фонд поділений на дві частини. Перша з них належить до об'єктів ПЗФ, а у другій ведеться лісове господарство.

Третім документом, на зміст якого вплинула екологічна домінація, є Лісовий кодекс України 2006 р. У преамбулі до нього зазначено, що українські ліси мають переважно екологічне та обмежене економічне значення⁸. Проте це положення має декларативний характер, оскільки уже тривалий час не створено належних організаційних умов для його реалізації. Причиною цього є недостатнє фінансування лісової галузі з боку держави, яке в 2000–2005 роках становило 25–30 % нормативних потреб. Водночас утримання лісів, витрати на виплату заробітної плати, інші, пов'язані з господарською діяльністю витрати, потребують додаткових фінансових коштів, які надходили за рахунок економічного використання лісів. Зазначена обставина має бути врахована під час розробки концепції реформування нинішньої системи управління лісовим фондом. Вивчення змісту ЛК України 2006 р. доводить наявність впливу на зміст та спрямованість статей екологічної складової. Цей напрям знайшов відображення у главі 3 «Державне регулювання та управління у сфері лісових відносин», яка спрямована, згідно зі ст. 25, на ефективну охорону, належний захист, раціональне використання та відтворення лісів. З цих позицій розглядається поділ лісів за екологічним та соціально-економічним значенням, у якому надто звужена категорія експлуатаційних лісів. Виключно важливе екологічне значення має глава 14, присвячена відтворенню, відновленню лісів, лісорозведенню.

Третя група законодавчих актів, пов'язана з підзаконними нормативно-правовими актами, що видаються Президентом України, Кабінетом Міністрів України, Міністерством екології та природних ресурсів, Державним комітетом лісового господарства (з 2011 р. – Державне агентство лісових ресурсів).

Екологічні чинники визначають особливості адміністративної відповідальності за порушення лісового законодавства, більшість з яких закріплені у главі 7 «Адміністративні правопорушення в галузі охорони природи, використання природних ресурсів, охорони пам'яток історії та культури» Кодексу про адміністративні правопорушення України⁹. Такі особливості виявляються, зокрема, у більш оперативному реагуванні на вчинене лісове правопорушення; наявності особливого порядку застосування адміністративної відповідальності та засобів впливу, тобто адміністративних стягнень, насамперед у вигляді штрафу.

Культурно-просвітницька домінанта. Особливістю суспільно-політичного розвитку України є виключно важливе значення лісів як частини культурно-історичної спадщини. Давні слов'яни шанували окремі види дерев, відмежовували певні частини лісів, які оголошувались заповідними та в межах яких заборонялось проведення рубок. Чимало об'єктів лісового фонду були пов'язані з історичними подіями, місцями поховання видатних діячів – відомий Чорний ліс на Кіровоградщині, що став центром гайдамацького руху; Чигиринський бір, що оточував ставку Богдана Хмельницького; лісопарк у Каневі на могилі Т.Г. Шевченка. Це формувало в українського народу бережливе, шанобливе ставлення до лісів та розуміння їхньої ролі як важливого елементу природи та культурно-історичної спадщини. Як зазначає В.Є. Борецько, 16 квітня 1898 р. у м. Харкові було відзначено перший в Україні День деревонасадження, коли жителі міста брали участь у насажденні нових дерев¹⁰. Попри складність та суперечливість радянського періоду, культурно-просвітницькій функції лісового фонду приділялась досить серйозна увага. З 1929 р. на громадських засадах діяв Український комітет з охорони пам'яток природи, який займався природоохоронною пропагандою, брав участь в інвентаризації цінних лісових масивів¹¹.

У незалежній Україні культурно-просвітницька домінанта знайшла виявлення у проведенні Дня лісу, затвердженого Указом Президента «Про весняну толоку»¹², фіксації просвітницьких цілей у нормативно-правових актах, пов'язаних з управлінням лісовим фондом.

Отже:

1. Економічні фактори є вкрай важливими при визначенні спрямованості правового забезпечення управління лісовим фондом України. До них належать питання щодо забезпечення підприємств сировиною, організація ведення лісового господарства, експлуатація лісового фонду, вивезення деревини, що знайшло відображення у ряді нормативно-правових актів;

2. Соціальні чинники, що впливають на функціонування органів управління лісовим фондом, тісно пов'язані з економічними. В умовах кризи створення нових підприємств та реконструкція наявних сприятиме збільшенню кількості робочих місць, що покращить соціальні умови життя населення України;

3. Новим напрямом впливу на функціонування органів управління лісовим фондом є туризм. Активне використання туризму, пов'язаного з об'єктами лісового фонду, дає можливість вирішити економічні проблеми окремих регіонів у поєднанні з соціальною складовою;

4. Нинішній стан розвитку юридичної науки визначається посиленням впливу екологічної складової на зміст та спрямованість нормативно-правових актів, пов'язаних з управлінням лісовим фондом. Їхній вплив позначився на змісті Лісового кодексу 2006 р. та деяких інших нормативно-правових актів, пов'язаних з регламентацією функцій органів управління лісовим фондом;

5. Культурно-просвітницька домінанта є потужним засобом, що впливає на різні види правосвідомості й дає змогу змінити ставлення суспільства до питання збереження лісів України. Вона виявляється в діяльності управлінських структур, які узгоджують рішення про віднесення тих чи інших лісових масивів до об'єктів природно-заповідного фонду, що дозволило збільшити їх частку в лісовому фонді до 14%.

1. *Генсірук С.А.* Ліси України. – Львів: Наук. т-во ім. Т. Г. Шевченка, 2002. – С. 237.
2. *Генсірук С.А., Бондар В.С.* Лісові ресурси України, їх охорона і використання. – К.: Наукова думка, 1973. – С. 238.
3. *Сталинский план преобразования природы.* Великие стройки коммунизма: Сб. док. – М.: Гос. издат. полит. лит., 1952. – 86 с.
4. *Про охорону природи Української РСР:* Закон УРСР від 30 червня 1960 р. // ВВР УРСР. – 1960. – № 23. – Ст. 175.
5. *Про ратифікацію Рамкової конвенції про охорону та сталий розвиток Карпат:* Закон України від 07.04.2004 р. № 1672-IV // ВВР України. – 2004. – № 32. – Ст. 383.
6. *Про охорону навколишнього природного середовища:* Закон України від 25.06.1991 р. № 1264-XII // ВВР України. – 1991. – № 41. – Ст. 546.
7. *Про природно-заповідний фонд України:* Закон України від 16.06.1992 р. № 2456-XII // ВВР України. – 1992. – № 34. – Ст. 502.
8. *Лісовий кодекс України:* Закон України від 08.02.2006 р. № 3404-IV // ВВР України. – 2006. – № 21. – Ст. 170.
9. *Кодекс про адміністративні правопорушення.* – Х.: Одиссей, 2011. – 256 с.
10. *Борейко В.Е.* История охраны природы Украины X век – 1980 г. – К.: Киев. еколого-культ. центр, 2001. – С. 242.
11. *Там само.* – С. 46.
12. *Про проведення Весняної толоки з озеленення та благоустрою/ Указ Президента України* від 03.03.2008 р. № 186/2008 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/186/2008>.

УДК 349.6

І. О. ОНИЩЕНКО

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОХОРОНИ НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА В УКРАЇНІ

Проаналізовано чинне законодавство України у сфері інформаційного забезпечення охорони навколишнього природного середовища в Україні та висунуто пропозиції щодо його вдосконалення. Зроблено висновки щодо необхідності чіткого закріплення на законодавчому рівні порядку реалізації інформаційного забезпечення охорони навколишнього природного середовища.

Ключові слова: охорона навколишнього природного середовища, інформування, екологічна інформація, екологічне законодавство.

Онищенко И. А. Правовое регулирование информационного обеспечения охраны окружающей среды в Украине

Проанализировано действующее законодательство Украины в сфере информационного обеспечения охраны окружающей природной среды в Украине и выдвинуты предложения по его совершенствованию. Сделаны выводы о необходимости четкого закрепления на законодательном уровне порядка реализации информационного обеспечения охраны окружающей природной среды.

© **ОНИЩЕНКО Ірина Олександрівна** – здобувач Івано-Франківського факультету Національного університету «Одеська юридична академія»